

[Clausager.]

mange Steder har saavel Socialdemokrater som Radikale modsat sig et rimeligere Forhold end det, man havde.

Det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen havde ikke stort andet at sige til mig, end at det, vi forhandlede her i Dag, ikke i ret høj Grad kom det ved, jeg talte om, den ringe Tilstand inden for visse Erhverv, for disse Erhverv kom ikke til at give denne Skat. Meget vel. Men det var meget muligt, at denne Skat, efter at man havde gjort den mere rimelig, end den er — det har vi arbejdet paa de andre Aar —, saa den virkelig ramte Merindkomsterne, kunde bruges til Nedsættelse af mere tyngende Skatter, da Finansministeren i Virkeligheden kan undvære noget af det, den indbringer. Men jeg forstaar, at den radikale Ordfører ikke bryder sig om det, jeg forstaar, at det ikke ligger ham meget paa Sinde at nedsætte Skatten, hvor den tynger haardest. Han er mere interesseret i, at faa denne Skat fjernet, det ligger ham stærkere paa Sinde, og det var uhyre interessant at faa at vide, at han opsgav den til første Fardag. Han var ikke til at rokke ud af Stedet. Men nu faar vi se, om det kommer til at holde Stik.

Jeg synes, det var klogere at tale om, hvorvidt man ikke gjorde rigtigere og bedre Anvendelse af denne Skat ved at bruge en Del af det Provenu, vi ikke havde nødig til Dækning af Udgifter, til Nedsættelse af andre Skatter, der tynger haardt. Det vilde jeg foretrække, men jeg forstaar altsaa, at den ærede Ordfører ikke interesserer sig for dette Spørgsmaal, men kun tænker paa at faa denne Skat fjernet.

Korsgaard: Det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen gaar altsaa ind for Lovforslaget, og det vil sige, at det, det ærede Medlem skrev i „Politiken“, og de Tanker, han til visse Sider har givet Udtryk for, var Luft og kun Luft. Jeg haaber derfor, at de paagældende, som paa et vist Tidspunkt vistnok var i nogen Grad besnæret af det ærede Medlems om jeg saa maa sige luftige Bemærkninger, nu er klar over, at det var en Ballon, hvori der ikke var andet end Luft.

I øvrigt har jeg en Tak til den højtærede Finansminister for forskellige Ting — jeg vil dog indskrænke mig til to Ting. For det første vil jeg takke for hans Udtalelse om, at Merindkomstskatten ikke kommer igen — saaledes forstaar jeg i hvert Tilfælde Udtalelsen. (*Finansministeren* [V. Buhl]: Hvis ikke der kommer unor-

male Forhold!). Ja, hvis der kommer Krig eller den Slags Ting, saa bevares vel — men Spørgsmaalet, om Skattekommissionen er færdig eller ikke, vil altsaa ikke faa nogen Indflydelse paa, om Merindkomstskatten kommer igen. Naturligvis maa man altid have Mulighed for at gøre noget, man normalt ikke vilde gøre.

Dette er jeg altsaa for det første glad for. Der var en anden Ting, jeg ogsaa gerne vilde takke for, men jeg kan ikke huske, hvad det var; men det kan være, det kommer.

Den højtærede Finansministers almindelige Betragtninger føler jeg imidlertid ingen Trang til at sige Tak for, de gik nemlig ud paa, at Penge i Statens Lommer giver mere Arbejde end Penge i private Lommer. Det var jo nok Meningen; for det er da givet, at de Penge, som Staten efter min Mening har taget ud over det, Budgettet i og for sig krævede, er taget ud af private Lommer. Men ikke desto mindre ræsonnerer saa den højtærede Minister saadan, at dette alt taget i Betragtning er en Fordel. Jeg er naturligvis ikke blind for, at det, at Staten tager nogle Penge, giver Mulighed for, at den kan iværksætte visse Arbejder; men jeg tror, at det, der bliver lavet paa denne Konto, er væsentligt mindre end den Skade, der forvoldes det private Erhverv, og det er her, Forskellen findes i den almindelige Opfattelse.

Nu kom jeg i Tanke om, hvad det var jeg ogsaa vilde sige den højtærede Finansminister Tak for. Det var den Udtalelse, at naturligvis er Socialdemokratiet klar over, at Teknikkens Udvikling er det, der egentlig er Baggrunden for en bedre Levefod. Jeg har saa tit hørt, at det egentlig var Fagforeningerne, der var Grundlaget derfor; det har jeg aldrig troet paa, og jeg forstaar, at den højtærede Finansminister heller ikke tror i hvert Fald helt paa, at det er den eneste Aarsag. Den højtærede Finansministers Udtalelser i denne Forbindelse var saa absolutte, at hvis han ikke var kommet til at tænke sig om og maaske tænke ved sig selv: Her sagde jeg vist noget, som mine kære Venner inden for Fagforeningen ikke vil synes helt godt om — saa skulde jeg tro, at der i hans Bemærkning laa klart og rent og rigtigt, at det, der danner Grundlag for Folkets Levefod, er den Mulighed, det har for at producere, og det hænger igen saa aldeles afgørende sammen med Teknikken og i meget mindre Grad med, hvorledes man organiserer og fordeler.

Og her kommer vi igen til det sidste